

HOOFDSTUK 1

Kyran snoof de koele nachtlucht op. Het was lang geleden sinds hij bang was voor het duister. Nu had hij het duister lief. Hij maakte er net zozeer deel van uit als de manen en de sterren een deel van de nacht waren. De ochtend was nabij. Vanop de hoogte waar hij stond kon hij de nadering van de dageraad over het water reeds voelen. Het was een zware nacht geweest. Maar de mannen van de Landsecho hadden eigenlijk alleen maar zware nachten. Hij wierp nog een laatste blik op de diepte onder hem en draaide zich om om De Rots af te klimmen. Tijd om te gaan slapen.

“NEE!!!!!! Laat me los!!!! Rrraaaaaaaaggghhhh!”

De kreten van een jonge vrouw doorkliefden de nacht toen hij de binnenkant van De Rots betrad. Hij kende die stem. Automatisch gleed zijn hand naar zijn wapen, een dubbelbladige bijl. Het was niet vreemd om dit soort kreten te horen aan deze kant van De Rots, maar de stemmen die hij kende, behoorden hem toe en niet aan één of andere tweederangs ondercommandant. Snel en geruisloos rende hij op het kabaal af.

“laat me los! Laat los!” huilde de vrouw.

Kyran wist dat het Nyade was die zo huilde. Ze stond onder zijn bescherming maar een direct gevecht aangaan met één van de bevelhebbers van de Wacht zou op dit moment zeer onverstandig zijn. Langzaam sloop hij dichterbij, ondertussen zijn kansen afwegend. Hij stopte abrupt bij het horen van een tweede stem.

“Laat haar los dom zwijn of ik zorg dat je er spijt van krijgt! Ik castreer je eigenhandig met deze lepel als het moet!”

Hij kende deze stem niet, maar hij kon het gezag in de stem niet ontkennen. Hij was stomverbaasd om een dergelijke stem te horen, laat staan dat ze bedreigingen kon uiten. Trager en voorzichtiger zette hij zijn tocht voort. Toen hij ten slotte om de laatste bocht heen de gang in liep van de slavenvertrekken, die overigens meer van kerkers weg hadden, zag hij dat het tumult veroorzaakt werd door Timor, één van de wachtcommandanten die het toezicht op de slaven moest houden. Twee van zijn mannen hadden Nyade vastgegrepen en de bedoelingen van het ranzige trio waren meer dan duidelijk. Een tweede vrouw stond met gespreide benen en een vervaarlijke blik in haar ogen voor hen, gewapend met een lange houten soeplepel. De soeppot

lag vergeten langs haar voeten op de zandige bodem van de gang en van de soep zelf was niet veel over.

“Laat haar los zeg ik je.” De vrouw sprak traag en zonder enige stemverheffing maar vastbesloten en zonder twijfel dat er naar haar geluisterd zou worden.

Kyran moest ongewild lachen. Ze zag er niet uit, maar lef had ze wel. Dat moest hij haar nageven. Timor en zijn knapen waren net als alle mannen in De Rots enorm groot en extreem gespierd. Dat was de reden waarom ze allemaal, Kyran inclusief, in De Rots leefden. Kyrans blik gleed naar Nyade die verstijfd van angst in de armen van de wachters hing. Kyran voelde zijn woede opborrelen. Iedereen wist dat Nyade aan hem toebehoorde! Typisch voor Timor om dat te ‘vergeten’. Hij probeerde al tijden een gevecht met Kyran uit te lokken, al sinds de dag dat Kyran hem in de putten had verslagen in nog geen vijf minuten tijd. Kyran vocht nooit als hij het kon vermijden, niet meer sinds die noodlottige begindagen van zijn leven in De Rots, maar vroeg of laat zou hij een gevecht met Timor moeten aangaan en schade moeten toebrengen aan meer dan enkel aan diens eer.

Timor liep smalend op de vrouw met de lepel af. “Ga toch weg dik wijf! Ga de kont van je meesteres vegen en maak dat je uit mijn ogen bent.” Hij haalde uit om zijn vuist in haar middenrif te planten. Maar vlugger dan Kyran met zijn ogen kon knippen, draaide de vrouw om haar as en liet de lepel met gemene kracht neerkomen op de elleboog van Timor. Die was totaal verrast en slaakte een kreet van pijn en ontzetting. Dit had niemand zien aankomen. Timor brulde van pijn en woede en zijn twee kompanen keken hem onzeker aan. Ze wisten duidelijk niet of ze hem moesten te hulp komen of hun prooi bewaken. De vrouw was langzaam teruggeweken zodat ze met haar rug naar de muur toe stond en ze de drie wachters tegelijk in het vizier kon houden. Timor, bekomen van zijn verrassing, trok zijn zwaard.

“Dat flik je me geen tweede keer mottig wijf! Ik ga je zoveel pijn doen dat je zou wensen dat je vijf jaar geleden al dood was!” Het venijn droop van zijn stem.

“Grijp haar!” siste hij de andere wachters toe. Eén van hen trok eveneens zijn zwaard en met zijn tweeën sloten ze de vrouw in tegen de muur. Die gaf echter geen krimp. “Je weet heel goed wie mijn meesteres is en als je ook maar een greintje verstand had, zou je wel opletten met wat je zegt, idioot!”

Kyran verslikte zich haast van verbazing. Ze was echt een hele koele kikker om zo’n taal te durven uitslaan tegen drie wachters die minstens 20 cm groter en zwaar bewa-
pend waren.

“Jouw meesteres interesseert me geen moer! Niemand haalt ongestraft uit naar mij en al helemaal geen smerige slaaf als jij!” Brullend schoot Timor op de vrouw toe, terwijl zijn kompaan haar van de andere kant aanviel. Bliksemsnel liet ze zich op de grond vallen, waardoor de slag van Timor zijn doel miste en hij zijn evenwicht

verloor. Zijn zwaard schampte af op de beenbeschermer van de ander wachter die hierdoor mee op de grond getrokken werd. De vrouw sprong recht en schoot op de derde bewaker af. Deze bleek echter niet al zijn verstand verloren te hebben. Hij had zijn dolk getrokken en tegen de keel van Nyade gezet, zodat de vrouw met de lepel gedwongen was afstand te bewaren. Ondertussen waren Timor en zijn kompaan overeind gekrabbeld en te oordelen aan de moordlustige blik in de ogen van Timor zouden beide vrouwen het zwaar moeten ontgelden voor deze vernedering.

Kyran vond dat het hoog tijd was om in actie te komen. Grijslachend en op het oog ontspannen liep hij de gang in.

“Ha Timor! Vermaak je je? Ze laat jullie wel werken voor je beloning zeg...” knip-oogde hij naar de bewakers. Hij had al vroeg geleerd dat je het spel moest meespelen om te kunnen overleven in De Rots.

Timor verstijfde. Hij was duidelijk niet blij te moeten merken dat Kyran getuige geweest was van zijn vernedering.

“Ach kijk, onze nachtraaf komt ook weer eens thuis van zijn nutteloze avondwandeling,” spotte hij. “Ik heb je hulp niet nodig éénarm!”

Kyran negeerde de belediging. “Ik had nochtans de indruk dat je het er niet bijster goed van afbracht tegen een ongewapende vrouw.” Hij waagde een snelle blik in de richting van de vrouw. Ze bekeek hem met dezelfde vastbesloten minachting waarmee ze Timor en de zijnen bekeek. Hij zag dat ze op haar hoede was maar evenzeer van de pauze gebruik maakte om op adem te komen en een inschatting te maken van de situatie. Hij zag haar berekenende blikken werpen op zijn wapens, de uitgangen en zijn interactie met Timor. Onwillekeurig bewonderde hij de manier waarop ze met de situatie omging. Ze leek nog steeds niet bang, eerder extreem geïrriteerd.

Kyran bepaalde zijn aandacht terug bij Timor. “Ik zou het overigens op prijs stellen als je je kornuit daar de opdracht geeft om Nyade te laten gaan. Zoals je weet, hoort ze bij mij.” Zijn stem klonk verraderlijk rustig maar hield de onbetwistbare belofte van geweld in. De wachter die Nyade vasthield verschoot duidelijk van kleur en liet de jonge vrouw onmiddellijk los. Het was absoluut onverstandig voor gewone wachters om slaven die opgeëist waren door de landsecho's, lastig te vallen. Nyade rende naar Kyran en hij sloeg een arm om haar heen.

Timor kookte van woede. “Dat scharminkel van je, was op wandel zonder toestemming. Ik stond dus in mijn volste recht om haar te ondervragen!”

“Ondervragen?” herhaalde Kyran zonder stemverheffing maar met een ijzige ondertoon. “Ik wist niet dat het nodig was om iemands jurk stuk te scheuren om ze te ondervragen.” Kyran wist dat hij gevaarlijk dicht in de buurt van een uitdaging kwam, maar als hij niet heel duidelijk zijn hogere status beklemtoonde, zou Timor dat als